

Honorarkrav for legeerklæringer

Legers honorarkrav skal ikke være urimelig høye. Nylig fikk en lege kritikk fra Rådet for legeetikk etter å ha krevd et svært høyt honorar for en legeerklæring til et forsikringselskap.

Rådet for legeetikk behandler fra tid til annen saker der leger anklages for å beregne seg urimelig høye honorarer for å skrive legeerklæringer til ulike formål, f.eks. i forbindelse med trygdesaker eller saker som behandles i rettsvesenet. Noen ganger er erklæringene voluminøse, med et innhold preget av sjablongmessige og generelle formuleringer. For disse erklæringene kan leger beregne seg et honorar på flere titusen kroner – krav som etter Rådets oppfatning virker urimelige. Problemet for Rådet er imidlertid at det ofte ikke har kompetanse til å vurdere hva som er et passende honorar i forhold til erklæringens volum og kvalitet i de konkrete sakene. Rådet har tidligere skrevet om dette (1).

Urimelig høyt krav

Av og til er honorarkravet åpenbart urimelig høyt. Følgende sak er et eksempel på det.

Et forsikringselskap anmodet en lege om å utarbeide en spesialisterklæring om årsak, fremtidige utsikter og invaliditetsgrad for en lyskeskade hos en tidligere frisk forsikringstaker. Legen hadde tidligere undersøkt pasienten, og bygde uttalelsen på sine egne og kollegenes journalnotater ved den institusjon der han arbeidet, samt på opplysninger fra noen få andre kontakter med helsevesenet. Alle nødvendige dokumenter var sendt til legen fra forsikrings-

skapet sammen med mandatet. Legen hadde ikke tatt pasienten inn til ny undersøkelse. Spesialisterklæringen var på to sider, og for denne fakturerte legen honorar for seks timer à kr 2 300, til sammen kr 13 800.

Forsikringselskapet utbetalte honoraret, siden det ikke var inngått en forhåndsavtale om pris. Selskapet påpekte imidlertid at honorarkrav i denne størrelsesorden på sikt kan få betydning for prisen på forsikringsdekning.

Innklagede lege opplyste at han brukte den timesatsen for arbeidet som han ellers forlanger for arbeid han utfører utover sin vanlige arbeidstid. Han påpeker videre at vanlig timesats for arbeid for forsikringselskap hos den institusjon han arbeider, er kr 2 400.

Rådets uttalelse

Rådet for legeetikk vedtok å uttale: «Rådet merker seg at spesialisterklæringen og faktura er skrevet på institusjonens brevpapir, men forstår av sammenhengen at det er snakk om et personlig honorar.

Rådet har ikke kompetanse til fullt ut å vurdere omfanget av arbeidet med en spesialisterklæring, selv om medlemmene har betydelig erfaring i utforming av legeerklæringer. Rådet merker seg videre at det ikke på forhånd var avtalt noen pris og at det heller ikke er bindende takster for denne

typen arbeid. Imidlertid er det faste priser, p.t. kr 850,- pr time, når tilsvarende spesialisterklæringer utferdiges for eksempel for Norske pasientskadeerstatning, domstolene og tilsynsmyndighetene.

Rådet stiller seg undrende til at den aktuelle legeerklæringen krevde så mye som 6 timers arbeid og mener videre at et personlig honorarkrav på kr 2300,- pr time er urimelig sammenlignet med satsene som gjelder for oppdrag for offentlige institusjoner. Innklagete lege viser til at han ikke har gått ut over avtale om honorar i forhold til anmodningen fra forsikringselskapet. Rådet er enig i at forsikringselskapet har et ansvar for å avtale betingelsene for et oppdrag, men Rådet mener også at legen har et tilsvarende ansvar all den tid han velger en timesats som er langt over den som vanlig benyttes ved utforming av legeerklæringer.

I Ethiske regler for leger, Kapittel I, § 12 heter det at «*En lege skal i sin virksomhet ta tilbørlig hensyn tilsamfunnets økonomi*». Rådet mener at denne bestemmelsen også gjelder for denne typen oppdrag, og at den innklagete legen har brutt bestemmelsen ved å forlange et honorar som er over det akseptable. På dette grunnlag rettes det kritikk mot legen.»

Ragnar Hotvedt

ragnar.hotvedt@ism.uit.no
Rådet for legeetikk

Litteratur

1. Markestad T. Kvalitet og honorar for legeerklæringer. Tidsskr Nor Lægeforen 2006; 126: 2428.